

Traversând podul

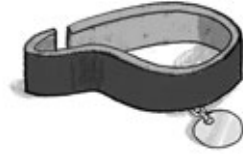
– Dacă sunetul vine din cealaltă parte a orașului, va trebui să traversăm râul pe pod, a spus Restreppo. Nu e departe de aici.

Maxwell i-a urmat pe Restreppo și pe Domnul B. printr-un labirint de străduțe până au ajuns la un bulevard care dădea într-un pod mare și lung. De o parte și de alta a acestuia erau fâșii înguste de trotuar mărginite de balustrade de piatră. Când a pășit pe trotuar, Maxwell s-a oprit.

Și-a amintit de mirosul rânced al sacului, de apa întunecată și învolburată, precum și de

pocnetul zgărzii lui Paisley în clipa în care cățelușa fusese smulsă de curent.

– E totul în regulă? l-a întrebat Restreppo.

– Știu locul ăsta, a spus Maxwell. De aici m-au aruncat în apă.

Domnul B. s-a așezat lângă el și s-a uitat la râul care curgea dedesubt.

– Nu-ți face griji, a spus el. Acum ești cu noi.

Maxwell a respirat adânc, simțind mirosul apei purtat de vânt.

– Nu cred că pot s-o fac, a spus el. Nu cred că pot s-ajung dincolo.

– Ba sigur că poți, l-a încurajat Domnul B. Hei, Restreppo! Vino încoace!

Alsacianul s-a îndreptat agale spre ei și s-a așezat de cealaltă parte a lui Maxwell. În vreme ce dulăii se îngheșuiau în el, Maxwell le-a simțit căldura

trupurilor și, pentru o clipă, a avut sentimentul că este în siguranță.

– Eu și domnul ofițer Marshall treceam mai mereu cu mașina pe aici, a spus Restreppo. Pe vremea aia îmi plăcea să ling geamul și-așa mai departe.

Căzut pe gânduri, Maxwell privea luminile orașului care se reflectau în apă.

– Cred că Restreppo vrea să spună că suntem prietenii tăi și îți promitem că vom avea grijă să nu ți se întâmple nimic rău, a intervenit Domnul B.

– Exact, a aprobat Restreppo. Apoi, după un scurt moment de gândire, a continuat: E distractiv să lingi geamuri.

Domnul B. s-a întors spre Maxwell.

– Ne-am înțeles?

– Așa cred, a murmurat Maxwell încuviințând scurt din cap.

– În cazul ăsta... ia-o înainte.

Maxwell a aruncat o ultimă privire spre râu și a pornit de-a lungul podului, concentrându-se asupra farurilor mașinilor și ale camioanelor care treceau pe lângă el.

- Nu te uita în jos! i-a strigat Domnul B.

Privește doar înainte!

Erau aproape pe la jumătatea podului când o furgonetă albă a oprit cu un scrâșnet de cauciucuri și doi bărbați au sărit din ea.

Maxwell a observat că unul din ei purta blugi și un fular galben pe sub o geacă de piele. Pe cap avea o pălărie de cowboy.

– la te uită ce avem noi aici, a spus el tare când traficul s-a mai potolit. Câțiva câini în căutarea unei case. Ce-ar fi să veniți încoace și să-l salutați pe unchiul vostru Dabsley?

– Fii atent, Domnule B.! a lătrat Restreppo. Cel mai bun prieten al câinelui a venit să ne ajute!

– **Așteptați!** a lătrat Maxwell în timp ce Restreppo și Domnul B. fugeau în direcția bărbatului.

Dar avertizarea lui s-a pierdut în vuietul traficului și, pe când prietenii lui săreau să lingă mâinile bărbaților, Maxwell și-a dat seama că Dabsley și Ferris nu erau câtuși de puțin interesați de el. Țintele, de data asta, erau Restreppo și Domnul B.

Maxwell s-a pitit în spatele furgonetei și a încercat să atragă atenția prietenilor săi.

– **Restreppo!** a strigat el. **Domnule B.!**

Dar câinii erau atât de absorbiți de ceea ce li se întâmpla, încât nu l-au observat.

Maxwell tocmai se pregătea să dea un ocol mașinii când a auzit un glas înfundat strigând:

– Hei, puștiule! Aici!

Maxwell a ridicat privirea și, spre mirarea lui, a zărit mutra încruntată a lui Madison la geamul din spate.

– Repede! Ajută-mă să ies!

Maxwell a sărit la portieră, a ricoșat și a căzut grămadă la pământ. Apoi, amintindu-și felul în care Paisley deschisese dulapul, a sărit din nou și a atins cu dinții mânerul portierei.

– Așa, puștiule! a lătrat Madison. Sfâșie-!!

Maxwell a făcut câțiva pași în spate, a inspirat adânc și s-a aruncat din nou asupra furgonetei. S-a auzit un pocnet în clipa în care a lovit portiera, dar, de data asta, a reușit să apuce mânerul cu dinții și ușa s-a deschis.

– Bine lucrat, a spus Madison. Și-a verificat rapid reflexia în geam, apoi s-a întors spre Maxwell, care se bălăngănea în continuare cu dinții încleștați pe mâner. Gata, puștiule. Poți să-i dai drumul.

Maxwell a revenit pe pământ, iar Madison a sărit lângă el.

– Sunt nedumerit, a spus el. În clipa asta făceam pipi, iar în clipa următoare m-am trezit într-o furgonetă. Ce se petrece aici?

– Du-te să vezi, i-a răspuns Maxwell.

Madison a aruncat o privire pe după roată tocmai în clipa când Dabsley îl înșfăca pe Restreppo și-l arunca pe bancheta furgonetei. Înainte ca Domnul B. să apuce să protesteze, Ferris l-a luat în brațe și l-a vârât și pe el înăuntru.

– Uau! a făcut pudelul. *Cine sunt tipii ăștia?*

– Aceiași care m-au azvârlit pe mine și pe Paisley în râu.

– Vorbești serios?

Maxwell a încuviințat din cap.

– Deci le place să arunce câini de pe poduri,
a spus Madison. Cum ar trebui să abordăm
problema?

Maxwell a mârâit.

– Sună bine, a spus Madison. Altceva?

Maxwell și-a dezvelit colții.

– Așa, acum vorbești pe limba mea.

Maxwell a lătrat de două ori, și-a încleștat dinții
și a mârâit.

– Exact la asta mă gândeam și eu! a strigat
Madison. **OK, puștiule, la atac!**

Lătrând furios, a fugit drept spre Ferris, s-a
ridicat pe picioarele dinapoi și l-a trântit la pământ.

– Ajutor! a scrâșnit Ferris. **Mi-a sărit un pudel
pe față!**

Maxwell s-a aruncat asupra lui Dabsley și l-a
mușcat de gleznă, după care, evitând un șut, a sărit
pe scaunul șoferului. Domnul B. era pe jos, ocupat
cu niște ambalaje de dulciuri, iar Restreppo privea
pe fereastră, murmurând:

– Încerc să fiu băiat bun, domnule ofițer Marshall. Încerc să fiu băiat bun.

– Țștia sunt bărbații care au încercat să mă înece! a strigat Maxwell. Trebuie să ieșim de-aici!

Înainte ca Restreppo să poată spune ceva, Madison a zburat pe lângă el și, lovind geamul pasagerului, s-a prelins pe jos, lângă Domnul B.

– Madison! a exclamat Domnul B. Ce surpriză plăcută!

Dabsley s-a aplecat și l-a strâns pe Maxwell în mână.

– Noi doi avem niște conturi de reglat, a spus el.

Maxwell a lătrat, și a mușcat, și s-a smucit în mâinile lui Dabsley, dar bărbatul nu și-a slăbit deloc strânsoarea în timp ce se îndrepta cu pași mari spre marginea podului. Ajuns acolo, a întins brațele deasupra apei.

– Ia-ți adio de la viață, Maidanezule.

– Te rog! a scâncit Maxwell, privind apa întunecată care bolborosea sub el. Nu mă arunca iar!

Dar Dabsley a zâmbit.

– Nimeni nu te vrea, a spus el. Asta pățesc cei care se pun cu mine.

Mușchii bărbatului s-au încordat și Maxwell a știut că, în curând, totul avea să se sfârșească.

Însă pe când închidea ochii, a auzit un strigăt și, când i-a deschis din nou, zăcea pe pământ.

Deasupra lui, Restreppo și Madison trăgeau de marginile gecii lui Dabsley, în vreme ce Domnul B. se legăna de partea din față a acesteia precum limba unui pendul.

– Ferris, vino și ajută-mă! a urlat bărbatul, lovind câinii cu pumnii. Mă omoară!

– Nici n-am început, a mârâit Madison.

– Nu cred că mai rezist mult! a șuierat Domnul B. printre dinți.

Cei trei câini au dat drumul prăzii, iar Madison a scuipat o bucată din geaca lui Dabsley.

Maxwell s-a scuturat și s-a ridicat în picioare.

– Ești bine, uriașule? I-a întrebat Madison.

– Așa cred, a răspuns Maxwell.

– Atunci, hai să mergem, a spus Restreppo.

Cum fugeau înspre luminile orașului, Maxwell l-a auzit pe bărbat urlând în urma lor:

– Dacă vă mai văd vreodată, sunteți morți! M-ați auzit? **MORTI!**

Dar Maxwell nu se gândea decât la faptul că prietenii lui își ținuseră promisiunea, în vreme ce el fusese incapabil să facă același lucru pentru Paisley.

